

Arrest

nr. 229 048 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij op 7 augustus 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2004 dient verzoeker die thans verklaart van Armeense nationaliteit te zijn een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 10 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied

te verlaten. Op 30 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelt een beroep in bij de Raad van State die de vordering bij arrest nr. 197 097 van 20 oktober 2009 verwerpt.

Op 27 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 december 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 27 november 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden.

Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 27 december 2011 onontvankelijk verklaard wordt. Bij arrest nr. 106 053 van 28 juni 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 26 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor een termijn van drie jaar (bijlage 13sexies). Bij arrest nr. 106 052 van 28 juni 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 25 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 november 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 146 119.

Op 29 november 2013 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 145 031.

Op 24 oktober 2018 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 22 februari 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2018 werd ingediend door:

O., T. (...) (R.R. xxx)
Geboren op (...).1980
Nationaliteit: Armenië
Ook gekend als: O., T. (...), geboren te B. (...) op (...).1987
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, met name op punt 1.2 waarbij hij verwijst naar zijn lange asielprocedure inclusief de procedure bij de Raad van State die bijna vijf jaar geduurd zou hebben. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2006 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op zijn doorgedreven integratie die hem zou verhinderen zich van het grondgebied te verwijderen daar het in België opgebouwde dan verloren zou gaan. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Rusland maar dat hij niet de nodige documenten heeft om naar Rusland te reizen en dat hij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Rusland volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rusland. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verwijst naar het feit dat hij door zijn jarenlange verblijf in België relaties met anderen is aangegaan en hier een privéleven heeft opgebouwd, dat al zijn socio-economische belangen zich in België bevinden en dat hij hier een ruime vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd zodat aangenomen dient te worden dat hij hier een gezinsleven heeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer samenwoont met zijn moeder, mevrouw G. G. (...) (R.R. xxx) maar zijn moeder beschikt evenmin over een legaal verblijf in België waardoor betrokkene samen met zijn moeder kan terugkeren naar Armenië. Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkenen slechts zeven getuigenverklaringen voor en dit voor een verondersteld verblijf van meer dan veertien jaar. Bovendien blijkt uit de voorgelegde getuigenverklaringen niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke betrokkenheid waarvan de verbreking een schending zou zijn van artikel 8 EVRM. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland,

22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij inmiddels al 14 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak zou opgebouwd hebben, dat hij hier al zijn economische belangen zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier gewerkt zou hebben, dat hij hier opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij perfect tweetalig zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er geen twijfel zou kunnen bestaan over de integratie van betrokkene, dat hij ten zeerste werkwillic zou zijn, dat hij een opleiding als steenzetter gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat hij ook nu reeds volledig in zou staan voor zijn eigen onderhoud, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een grote vrienden-en kennissenkring zou beschikken die een vurig pleidooi voor zijn verder verblijf zou houden, dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen van 01.06.2004 tot 30.06.2005 voorlegt evenals een certificaat van 'individual setting seminar' op 11.08.2017, één werkbelofte en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

Op 22 februari 2019 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwildering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

-schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel

- en een schending van het artikel 8 en artikel 3 EVRM

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

2.2.1. De buitengewone omstandigheid

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij verwijst naar de verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn ononderbroken jarenlang verblijf in België (reeds december 2004),
- De jarenlange asielprocedure (huidige verzoek om internationale bescherming),
- Zijn integratie en zijn opbouw van zijn leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van zijn economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België.
- Zijn kennis van de landstalen.
- Zijn hulp aan de mensen waar hij kan.
- Zijn in al die jaren in België en in de Belgische gemeenschap opgebouwde goede naam en faam opgebouwd.
- De werkbelofte om onmiddellijk aan de slag te kunnen gaan en geen beroep te moeten doen op de sociale bijstand vanwege de overheid,
- Het volgen van cursussen om de taal onder de knie te krijgen, om zich te integreren, om het beroep van steenzetter onder de knie te krijgen,
- Het verblijf van zijn familie (zowel moeder, echtgenote als zijn enige broer) in België onder wie ook familieleden met een wettelijk verblijf, zoals zijn broer O. V. (...) en diens kinderen die allemaal in België zijn geboren en de Belgische nationaliteit hebben...
- Humanitaire redenen,...

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

- De vernietigde regularisatie instructie van 19.07.2009

In de beslissing wordt het volgende aangehaald:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980, met name op punt 1.2 waarbij hij verwijst naar zijn lange asielprocedure inclusief de procedure bij de Raad van State die bijna vijf jaar geduurd zou hebben. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Verwerende partij neemt door deze alinea op te nemen in haar beslissing echter een tegenstrijdige houding aan.

Verwerende partij laat immers na rekening te houden met het feit dat de indertijd bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid Wathélet toen immers had verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state.

Verwerende partij had dan ook geen reden om te motiveren dat zij de vernietigde instructie waarop verzoekende partij zijn aanvraag 9bis onder meer op baseerde, niet toe te passen gezien de verklaring van de indertijd bevoegde staatssecretaris en de discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Verzoekende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

Bovendien is verzoekende partij van oordeel dat door het standpunt dat de verwerende partij in de media inneemt en de beslissing die zij heeft genomen op 22.02.2019, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, door nu opeens te verwijzen naar de arresten van de Raad van State van 09.12.2009 en 05.10.2011.

De argumentatie kan dus niet worden weerhouden.

- Gezins - en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt er voldoende elementen aanwezig zijn in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag niet alleen apart maar in elk geval ook tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

*

Verzoekende partij heeft immers gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Verzoekende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds geruime tijd in België woont (meer dan 14 jaar) en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn, de familie van verzoekende partij verblijft in België...

Verzoekende partij heeft hierboven reeds verwezen naar:

- Zijn ononderbroken jarenlang verblijf in België (reeds december 2004),
- De jarenlange asielprocedure (huidige verzoek om internationale bescherming),
- Zijn integratie en zijn opbouw van zijn leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van zijn economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België.
- Zijn kennis van de landstalen.
- Zijn hulp aan de mensen waar hij kan.
- Zijn in al die jaren in België en in de Belgische gemeenschap opgebouwde goede naam en faam opgebouwd.
- De werkbelofte om onmiddellijk aan de slag te kunnen gaan en geen beroep te moeten doen op de sociale bijstand vanwege de overheid,
- Het volgen van cursussen om de taal onder de knie te krijgen, om zich te integreren, om het beroep van steenzetter onder de knie te krijgen,
- Het verblijf van zijn familie (zowel moeder, echtgenote als zijn enige broer) in België onder wie ook familieleden met een wettelijk verblijf, zoals zijn broer O. V. (...) en diens kinderen die allemaal in België zijn geboren en de Belgische nationaliteit hebben...
- Humanitaire redenen,...

Al deze elementen kunnen niet betwist worden door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van verzoekende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die verzoekende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan verzoekende partij.

Zo had verzoekende partij nog aanvullende getuigenverklaringen kunnen bijbrengen, vond verwerende partij deze niet voldoende.

Zo had verwerende partij bijkomend de situatie van zijn broer die een legaal verblijf heeft in België en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven (stuk 4) kunnen toelichten en deze gegevens tevens kunnen overmaken om aan te tonen dat het familieleven en privéleven verder is uitgebouwd in België.

Het is belangrijk te onderlijnen dat de broer rond dezelfde periode in 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend en dat de broer werd geregulariseerd en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven.

Zo had verwerende partij ook kunnen toelichten dat de moeder ook aan aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze nog hangende is.

Zo had verwerende partij kunnen toelichten dat zijn echtgenote zich tevens in België bevindt en dat aldus het volledige gezin en de familie in België aanwezig is.

Zo had verwerende partij kunnen benadrukken dat hij geen familie meer heeft in Armenië op wie hij beroep kan doen voor hulp.

Verzoekende partij moest in het bezit zijn van bovenstaande informatie, in elk geval had verwerende partij minstens verzoekende partij de kans moeten bieden om verdere toelichting te verschaffen.

Verzoekende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op

correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan verzoekende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

*

Gezien verzoekende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken sinds december 2004, en dus minstens reeds 14 jaar, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "(...)"

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoekende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoekende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoekende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

- Wat betreft zijn ononderbroken verblijf

Verwerende partij doet alsof deze zou kunnen twijfelen aan het ononderbroken verblijf van verzoekende partij doch volledig onterecht.

Er is geen enkele indicatie in het dossier om hieraan te twijfelen. Op geen enkel moment wordt door de verwerende partij ook maar een reden aangehaald dit deze twijfel zou kunnen rechtvaardigen.

Daarentegen blijkt juist uit de gegevens van het dossier dat er niet kan getwijfeld worden aan het ononderbroken verblijf. De familie van verzoekende partij is in België (supra). Daarnaast heeft verzoekende partij verschillende procedures doorlopen, zoals de asielprocedure/procedure verzoek om internationale bescherming (2004-2009) en verschillende aanvragen op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet waarvan de laatste huidige procedure.

Daarnaast werd ook een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend. Volgens de gegevens van verzoekende partij is deze procedure nog steeds hangende.

Derhalve kan verwerende partij ook niet betwisten in de bestreden beslissing dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Het feit dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij de oorzaak is van deze situatie waarin hij zich bevindt, is geen voldoende reden om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen en het bovenstaande naast zich neer te leggen.

Verzoekende partij kan zich dan ook niet vinden in de motivatie van verwerende partij.

Immers, laten we niet vergeten dat verzoekende partij verschillende procedure heeft doorlopen waarbij de beslissing niet steeds binnen een redelijke termijn werden genomen.

Verzoekende partij verwijst naar de asielpcedure/procedure verzoek om internationale bescherming (2004-2009) en de verzoeken op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Gedurende de procedure verzoek om internationale bescherming (2004-2009) werd verzoekende partij toegelaten tot een verblijf in België in die zin dat hij tijdens deze volledige duur van de procedure voor de Raad van State en dit tot aan het arrest van de Raad van State materiële hulp kreeg. Daarna werd in 2009 de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis voor de eerste maal ingediend en kreeg verzoekende partij een beslissing tot toelating van verblijf voor een periode van één jaar (23.06.2011 - stuk 2). Gezien verzoekende partij geen arbeidsvergunning heeft kunnen verkrijgen om redenen volledig los van zijn wil (stuk 2) werd uiteindelijk een beslissing van ongegrondheid genomen op 29.02.2012 (stuk 3). Ondertussen verbleef verzoekende partij al 8 jaar in België.

Daarnaast werd enkele jaren geleden ook een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend (door een andere raadsman) die momenteel nog steeds hangende is en dit ondertussen al enkele jaren.

Bovendien, de oorzaak is volgens verzoekende partij niet relevant. De situatie waarin hij zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft, vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens verzoekende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

• Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

• Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat bepaalde ingeroepen argumenten niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Verzoekende partij is het met deze visie niet eens.

De argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van verzoekende partij.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in grond.

• Aanvraag via Rusland

Verwerende partij stelt het volgende:

"Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Rusland maar dat hij niet de nodige documenten heeft om naar Rusland te reizen en dat hij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Rusland volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rusland. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde problemen als betrokkene.

Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. "

*

Verwerende partij gaat opnieuw voorbij aan de specifieke en de individuele situatie van verzoekende partij en dit om de volgende redenen.

Verzoekende partij verwijst vooreerst naar de redenen aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verblijft bovendien al meer dan 14 jaar in België. Zijn asielprocedure heeft lang geduurd (2004-2009). Hij heeft verschillende aanvragen om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis ingediend en een 9ter procedure is momenteel ook nog hangende. Daarnaast verblijft de familie eveneens in België. De moeder heeft een 9bis aanvraag ingediend. De echtgenote is tevens in België". En zijn enige broer die ook een regularisatieaanvraag had ingediend in 2009 heeft ondertussen de Belgische nationaliteit verworven. Verzoekende partij heeft geen zussen. Iedereen is bijgevolg in België. Verzoekende partij heeft geen familie in Armenië op wie deze om de één of andere reden beroep kan doen voor hulp. Ze zijn allemaal in België.

Verzoekende partij is daarenboven nooit in Rusland geweest.

Daarnaast betreft Rusland een ander land en is niet zijn land. Waarom dient verzoekende partij de aanvraag dan in een ander land dan zijn land in te dienen en kan dit niet hier? Dit is volledig onredelijk.

Het is niet omdat andere Armeniërs wiens situatie verzoekende partij niet kent, een aanvraag via Rusland hebben kunnen indienen, dat verzoekende partij dit ook moet doen. De anderen zijn er misschien al geweest... De individuele situatie van verzoekende partij moet beoordeeld worden, zoals deze hierboven reeds werd beschreven.

Het is onredelijk om verzoekende partij naar Yerevan te sturen om van daaruit alles te regelen om dan hopelijk ooit naar Moskou te mogen vliegen (want dit is een vlucht van enkele uren) om daar dan de aanvraag in te dienen om dan een periode in Rusland gedurende een periode te moeten verblijven. Dit zal hij niet kunnen betalen. Het betreft niet alleen de vluchten maar tevens een verblijf in Rusland wat hij zal moeten bekostigen. Dit zal maanden en maanden duren om dit ooit in orde te kunnen krijgen, als hij dit al in orde zou kunnen krijgen. Hij kent niets of niemand in Rusland. De familie is in België.

De verwerende partij is in deze zaak volledig voorbij gegaan aan deze essentie en heeft alzo de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

• De hangende 9ter procedure en vroegere 9bis procedure 9ter procedure :

Verzoekende partij heeft nog geen kennis van een beslissing ingevolge de aanvraag die hij enkele jaren heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit op zich maakt al dat de buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Er immers anders over oordelen zou een schending inhoud van artikel 3 EVRM.

Daar er nog geen beslissing werd genomen in deze procedure, kan niets anders dan geoordeeld worden dat verzoekende partij in de praktijk toegelaten is tot een verblijf, hoewel hij niet in het bezit is van een attest van immatriculatie.

9bis procedure :

Tevens benadrukt verzoekende partij dat reeds eerder de buitengewone omstandigheden waren aangenomen geweest door verwerende partij.

Immers, in 2009 heeft verzoekende partij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis voor de eerste maal ingediend.

Verzoekende partij ontving een beslissing tot toelating van verblijf voor een periode van één jaar (23.06.2011 — stuk 2). Gezien verzoekende partij geen arbeidsvergunning heeft kunnen verkrijgen om redenen volledig los van zijn wil (stuk 2) werd uiteindelijk een beslissing van ongegrondheid genomen op 29.02.2012 (stuk 3). Ondertussen verbleef verzoekende partij al 8 jaar in België.

Nu stellen dat voor dezelfde persoon de buitengewone omstandigheden niet aanwezig zijn, gaat niet op en is een tegenstrijdigheid.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker voert een kennelijke appreciatiefout aan en een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en de artt. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel het vertrouwensbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft vooreerst een herhaling van de elementen inzake langdurig verblijf en zijn integratie, waarbij hij van mening is dat zulks op zich reeds de buitengewone omstandigheden aantoont.

Verzoeker toont daarmee echter geenszins de onjuistheid van de motivering van de bestreden beslissing aan waarmee deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Met

het louter opnieuw opwerpen ervan voor de Raad wordt geen afbreuk gedaan aan de juridisch onderbouwde motivering dat dit soort elementen volgens vaststaande bestuursrechtspraak tot de gegrondheidsfase van de aanvraag behoren.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat de in 2009 vernietigde instructie nog wel toegepast kan worden gelet op de verklaringen van een voormalig Staatssecretaris, dient te worden opgemerkt dergelijke verklaringen geen afbreuk doen aan de wet en dat de Raad van State na de vernietiging van de instructie in 2009, vervolgens in 2011 besloot dat ook deze zienswijze (om de instructie te blijven toe te passen ondanks de vernietiging ervan als "toepassing" van de discretionaire bevoegdheid) onwettig werd bevonden. Ook naar deze rechtspraak wordt verwezen in de bestreden beslissing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

Bovendien kan de vraag gesteld worden welk rechtmatig vertrouwen iemand kan hebben op een machtiging tot verblijf na een reeks negatief afgesloten verblijfsprocedures en bevelen om het grondgebied te verlaten en een beroep op een instructie die reeds vernietigd werd tijdens de periode waarin dergelijke aanvragen nog konden ingediend worden.

Voorts wijst verzoeker op zijn gezins- en privéleven in België.

Verzoeker geeft vooreerst een herhaling van de elementen inzake langdurig verblijf en zijn integratie. Daarna geeft verzoeker aan dat zijn broer, echtgenote en moeder zich in België bevinden, al dan niet met een verblijfsrecht. Er dient te worden opgemerkt dat zulks niet in de aanvraag om machtiging tot verblijf werd aangehaald, zodat er in de bestreden beslissing ook niets over hoefde gezegd te worden.

Inzoverre deze elementen de bestreden beslissing volgens verzoeker disproportioneel of onredelijk dan wel onzorgvuldig zouden maken, moet worden herhaald dat ze niet als dusdanig werden aangevoerd in de aanvraag, zodat de verwerende partij daaromtrent geen onzorgvuldigheid, onredelijkheid of een onevenredige beslissing kan verweten worden.

Door het louter poneren van deze elementen toont verzoeker ook geenszins aan dat hij een privé- of gezinsleven met deze familieleden zou hebben. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan alleen al om die reden niet aanvaard worden.

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn ononderbroken verblijf sedert 2004 betwist zou worden.

Zulks lijkt niet het geval te zijn, nu in de bestreden beslissing naar dit langdurig verblijf wordt verwezen, doch wordt er geoordeeld dat:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij inmiddels al 14 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak zou opgebouwd hebben, dat hij hier al zijn economische belangen zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier gewerkt zou hebben, dat hij hier opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij perfect tweetalig zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er geen twijfel zou kunnen bestaan over de integratie van betrokkene, dat hij ten zeerste werkwilbig zou zijn, dat hij een opleiding als steenzetter gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat hij ook nu reeds volledig in zou staan voor zijn eigen onderhoud, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een grote vrienden-en kennissenkring zou beschikken die een vurig pleidooi voor zijn verder verblijf zou houden, dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen van 01.06.2004 tot 30.06.2005 voorlegt evenals een certificaat van 'individual setting seminar' op 11.08.2017, één werkbelofte en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Met de loutere bewering dat een dergelijke redenering niet de bedoeling van de wetgever zou zijn geweest, de motiveringsplicht schendt, alsook artikel 9bis en het vertrouwensbeginsel, toont verzoeker geenszins een schending aan van deze bepalingen en beginselen. Verzoeker toont geenszins in concreto aan op welke wijze deze bepalingen en beginselen zouden geschonden zijn.

Waar verzoeker aangeeft dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde buitengewone omstandigheden, wijst de verweerder erop dat al deze omstandigheden in de beslissing werden beoordeeld, waarbij verzoeker de incorrectheid van deze beoordeling niet aantoonde. Het is niet omdat de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden worden beschouwd dat er geen rekening mee werd gehouden. Waar verzoeker verwijst naar de samenloop van deze omstandigheden in plaats van elk element apart, toont hij niet aan hoe deze samenloop zou dienen te leiden tot een andere beoordeling. Met zijn overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft laten gelden, toont verzoeker niet aan dat op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd tewerk gegaan bij de beoordeling

ervan. Verzoekers overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Vervolgens voert verzoeker kritiek aan op de motivering waarin wordt overwogen:

“Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Rusland maar dat hij niet de nodige documenten heeft om naar Rusland te reizen en dat hij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Rusland volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rusland. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.”

Verzoeker betoogt dat hij zich niet naar Moskou kan begeven om aldaar een aanvraag in te dienen en dat niet individueel werd onderzocht of verzoeker zich wettig naar Rusland kan begeven alwaar het Belgische consulaat gevestigd is. Het louter melden dat alle Armeense burgers zich makkelijk naar de Belgische Ambassade in Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van zijn individuele situatie, is naar zijn mening niet afdoende. Daarbij gaat hij voorbij aan het motief van de gemachtigde dat hij geen bewijs voorlegt dat hij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Deze onmogelijkheid toont hij ook niet aan in zijn verzoekschrift. Integendeel, hij verwijst naar financiële argumenten zonder in concreto uiteen te zetten waarom dit het hem onmogelijk maakt zich naar Rusland te begeven, laat staan dat hij een bewijs voorlegt. Bovendien werd dit financieel beletsel ook niet in de aanvraag aangehaald. Verzoeker verliest hierbij uit het oog dat het hem toekomt de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Waar verzoeker voorts wijst op een hangende aanvraag 9ter, dient opgemerkt te worden dat zijn aanvraag met toepassing van artikel 9ter vv. reeds 29.11. 2013 werd afgesloten en dat het indienen van een dergelijke aanvraag bovendien geenszins impliceert dat er automatisch buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoeker.

Waar verzoeker verder aanhaalt dat er in 2011 buitengewone omstandigheden aanvaard werden in zijn hoofde omdat hij onder voorbehoud van een arbeidsvergunning gemachtigd kon worden tot een verblijf, dient te worden opgemerkt dat, zoals hogerop reeds werd aangehaald, deze praktijk voortkwam uit de toepassing van een instructie die door de Raad van State werd vernietigd omdat deze instructie de buitengewone omstandigheden op onwettige wijze buiten toepassing liet. Verzoeker kan dan ook niet ernstig aanvoeren dat dergelijke praktijk impliceert dat er anno 2019 buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig zouden zijn.

Bovendien moeten buitengewone omstandigheden bekeken worden op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg geen enkele pertinente kritiek aangevoerd die toelaat te besluiten dat één der aangevoerde verdrags- en wetbepalingen of één van de aangevoerde beginselen zou geschonden zijn. Het enig middel is dan ook in zijn geheel ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.4. In zijn aanvraag van 24 oktober 2018 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- hij licht het verloop van zijn asielpprocedure toe en benadrukt dat deze bijna vijf jaar heeft geduurd en hij meent dan ook dat "de instructie van 19 juli 2009" dient te worden toegepast;
- zijn verblijf gedurende 14 jaar in België waardoor hij hier geïntegreerd is;
- in Armenië kan er geen aanvraag worden ingediend want daar is geen diplomatieke of consulaire post;
- hij beschikt niet over een verblijfsrecht in Rusland, terwijl in Rusland zich de bevoegde diplomatieke of consulaire post voor Armeniërs bevindt;
- door zijn jarenlange verblijf in België heeft hij hier opleidingen gevolgd en relaties met anderen aangegaan, waardoor hij in België een privéleven heeft opgebouwd, hem terugsturen naar Armenië zou dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM inhouden;
- dat hij al jarenlang in België verblijft, hier een opleiding heeft gevolgd, perfect tweetalig is en hij onmiddellijk aan de slag kan in geval van een regularisatie van zijn verblijf, zodat er geen betwisting kan bestaan over zijn integratie.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.5. Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip 'buitengewone omstandigheden' en is hij de overtuiging toegedaan dat de door hem aangehaalde elementen in zijn

aanvraag hieraan voldoen. Verzoeker wijst op “de vernietigde instructie van 19 juli 2009” en hekelt de motivering van de bestreden beslissing in dit verband gelet op de eerdere uitspraken van de toenmalige staatssecretaris dat de erin vervatte criteria nog steeds zouden worden toegepast. Verzoeker onderstreept verder de lange duur van zijn verblijf in België en zijn integratie. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij bij twijfel over zijn aanvraag bij hem bijkomende informatie diende op te vragen. Gelet op de lange duur van zijn verblijf in België, laat verzoeker gelden dat hij een privéleven heeft in België en in deze zaak artikel 8.2. van het EVRM werd miskend. Verzoeker verwijst naar de door hem doorlopen procedures en voert aan dat niet kan worden getwijfeld aan de lange, ononderbroken duur van zijn verblijf in België. Verzoeker voert aan dat de motivering dat hij de verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt niet afdoende is, hij verwijst naar de lange duur van de door hem doorlopen procedures en naar de irrelevantie van de vraag naar de oorzaak van zijn situatie. Verzoeker werpt op dat de door hem ingeroepen elementen niet in hun geheel werden beoordeeld. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert dat bepaalde elementen behoren tot de gegrondheidsfase, werpt verzoeker op dat een bepaald element tegelijkertijd een reden kan zijn om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en tegelijkertijd een reden kan zijn om de aanvraag gegrond te bevinden. Verzoeker betwist dat hij zijn aanvraag in Rusland kan indienen, hij kent er niemand en niets, zijn familie verblijft in België en hij beschikt niet over de financiële middelen om dit te bekostigen. Verzoeker voert aan dat hij nog een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende heeft en dat dit feit op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ten slotte verwijst verzoeker naar een eerder door hem ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die ongegrond werd bevonden en waarbij wel buitengewone omstandigheden werden aanvaard.

2.3.6. In eerste instantie geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, herhaalt hij de elementen uit zijn aanvraag en is hij de overtuiging toegedaan dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat dan ook gelden dat de gemachtigde onterecht oordeelde dat er in zijn geval geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Door middel van zijn loutere overtuiging dat hij in zijn aanvraag buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en het oordeel van de gemachtigde onterecht is, toont verzoeker echter nog niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijke onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen.

2.3.7. Verzoeker citeert de passage uit de bestreden beslissing over de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige eerste minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verzoeker voert aan dat de verwerende partij door deze alinea op te nemen in de bestreden beslissing een tegenstrijdige houding aanneemt. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij niet in rekening brengt dat de destijds bevoegde staatssecretaris heeft verklaard dat de instructie, ook nadat zij werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State nog steeds zou worden toegepast. Verzoeker voert verder aan dat ook het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden door het standpunt dat de verwerende partij in de media inneemt enerzijds en de thans bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar de arresten van de Raad van State van 9 december 2009 en 5 oktober 2011 anderzijds.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens

artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet wordt in dit verband evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.3.8. Verzoeker stipt aan dat hij gedurende een ruime periode zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België heeft. Verzoeker laat gelden dat hij er in zijn aanvraag op heeft gewezen dat hij ononderbroken al jarenlang in België verblijft, namelijk sinds december 2004, op de lange duur van zijn asielprocedure, zijn integratie in België, zijn kennis van de landstalen, zijn hulp aan mensen waar hij kan, zijn opgebouwde goede naam en faam, zijn werkbelofte zodat hij geen beroep zal moeten doen op de sociale bijstand, zijn gevolgde taalcursussen, zijn cursus tot maatschappelijk integratie en zijn beroepsopleiding. Verzoeker voert aan dat zijn hechte banden met België vaststaan, dat deze elementen door de verwerende partij niet kunnen worden betwist en deze zijn dossier niet zomaar naast zich neer kan leggen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij inmiddels al 14 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak zou opgebouwd hebben, dat hij hier al zijn economische belangen zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier gewerkt zou hebben, dat hij hier opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij perfect tweetalig zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er geen twijfel zou kunnen bestaan over de integratie van betrokkene, dat hij ten zeerste werkwilleg zou zijn, dat hij een opleiding als steenzetter gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat hij ook nu reeds volledig in zou staan voor zijn eigen onderhoud, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een grote vrienden-en kennissenkring zou beschikken die een vurig pleidooi voor zijn verder verblijf zou houden, dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen van 01.06.2004 tot 30.06.2005 voorlegt evenals een certificaat van ‘individual setting seminar’ op 11.08.2017, één werkbelofte en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld: dat de “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Waar verzoeker er nog op wijst dat het verblijf van zijn familie, zijn echtgenote en zijn broer met zijn kinderen waarbij hij specificeert dat zijn broer met zijn kinderen op legale wijze in België verblijft, wordt erop gewezen dat niet blijkt dat verzoeker deze elementen onder de rubriek “betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag” in zijn aanvraag heeft uiteengezet. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden.

2.3.9. Verzoeker laat gelden dat indien er in hoofde van de verwerende partij nog enige twijfel zou bestaan over de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de door verzoeker ingeroepen

elementen, de verwerende partij perfect de mogelijkheid had om aanvullende informatie op te vragen bij verzoeker. Verzoeker laat gelden dat hij nog aanvullende getuigenverklaringen had kunnen bijbrengen indien de verwerende partij de voorgelegde niet voldoende achtte. Verzoeker voert verder aan dat hij bijkomend de situatie van zijn broer die over een legaal verblijf en inmiddels ook over de Belgische nationaliteit beschikt had kunnen toelichten en om op grond hiervan aan te tonen dat zijn familie- en privéleven is uitgebouwd in België. Verzoeker stipt ook aan dat zijn broer rond dezelfde periode, in 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend, hij geregulariseerd werd en inmiddels over de Belgische nationaliteit beschikt. Verzoeker voert verder aan dat zijn moeder ook een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en deze aanvraag nog hangende is. Verzoeker geeft verder mee dat hij had kunnen toelichten dat zijn echtgenote zich tevens in België bevindt en dat aldus het volledige gezin en de familie in België aanwezig zijn. Verzoeker voert verder aan dat hij ook nog had kunnen benadrukken dat hij geen familie meer heeft in Armenië op wie hij een beroep zou kunnen doen voor hulp. Verzoeker werpt op dat hem de kans had moeten worden geboden om verdere toelichting te verschaffen en hij dan het nodige zou hebben gedaan om informatie aan het dossier toe te voegen of op zijn minst zijn standpunt hierover toe te lichten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Het komt de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is wanneer zij voornemens is om een negatieve beslissing te nemen, om eerst nog bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen. Dit kan evenmin worden afgeleid uit het redelijkheid- of proportionaliteitsbeginsel. Het stond verzoeker vrij om de elementen waar hij thans naar verwijst aan te brengen in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 24 oktober 2018.

2.3.10. Verzoeker werpt op dat hij sinds geruime tijd zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België heeft en hij al minstens sinds december 2004 ononderbroken in België verblijft, zodat zijn situatie valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is hierbij de mening toegedaan dat hij valt onder de toepassing van artikel 8.2 van het EVRM en de voorwaarden van deze bepaling werden miskend.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verwijst naar het feit dat hij door zijn jarenlange verblijf in België relaties met anderen is aangegaan en hier een privéleven heeft opgebouwd, dat al zijn socio-economische belangen zich in België bevinden en dat hij hier een ruime vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd zodat aangenomen dient te worden dat hij hier een gezinsleven heeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer samenwoont met zijn moeder, mevrouw G. G. (...) (R.R. xxx) maar zijn moeder beschikt evenmin over een legaal verblijf in België waardoor betrokkene samen met zijn moeder kan terugkeren naar Armenië. Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkenen slechts zeven getuigenverklaringen voor en dit voor een verondersteld verblijf van meer dan veertien jaar. Bovendien blijkt uit de voorgelegde getuigenverklaringen niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke betrokkenheid waarvan de verbreking een schending zou zijn van artikel 8 EVRM. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker betwist niet dat *“(u)it het administratief dossier blijkt dat mijnheer samenwoont met zijn moeder, (...) maar zijn moeder beschikt evenmin over een legaal verblijf in België waardoor betrokkene samen met zijn moeder kan terugkeren naar Armenië.”*

Verder gaat verzoeker niet op concrete wijze in op het motief van de bestreden beslissing dat hij *“(m)et betrekking tot zijn sociale leven (...) slechts zeven getuigenverklaringen voor(legt) en dit voor een verondersteld verblijf van meer dan veertien jaar.”* Voorts laat verzoeker ook volgende motieven van de bestreden beslissing onbesproken zodat deze stand houden: *“Bovendien blijkt uit de voorgelegde getuigenverklaringen niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke betrokkenheid waarvan de verbreking een schending zou zijn van artikel 8 EVRM. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.”*

Hoe dan ook benadrukt de gemachtigde van de bevoegde minister meermaals dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, zodat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden.

De Raad wijst erop dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In deze zaak is aan verzoeker nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk toegekend.

Het privéleven van verzoeker heeft zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Op 27 december 2004 diende verzoeker immers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 10 februari 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 januari 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde een beroep in bij de Raad van State die de vordering bij arrest nr. 197.097 van 20 oktober 2009 heeft verworpen. Vervolgens diende verzoeker nog meerdere regularisatieaanvragen in, geen van deze resulteerde in een machtiging tot verblijf.

Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Volledigheidshalve wordt nog gewezen op het volgende.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

In zoverre verzoeker verwijst naar een familieleven met zijn broer, wordt erop gewezen dat hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn broer bijbrengt.

Een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.11. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij doet alsof deze zou kunnen twijfelen aan het ononderbroken karakter van zijn verblijf en dit ten onrechte. Verzoeker stipt aan dat er geen enkele indicatie is in het dossier om hieraan te twijfelen. Verzoeker laat ook gelden dat de verwerende partij op geen enkel moment een reden aanhaalt die deze twijfel zou kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker licht niet toe waar in de bestreden beslissing hij precies leest dat de gemachtigde van de bevoegde minister twijfelt aan het ononderbroken karakter van zijn verblijf. De Raad leest dit niet in de bestreden beslissing.

Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing wordt hoe dan ook nog uiteengezet waarom de lange duur van het verblijf van verzoeker niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, met name:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij inmiddels al 14 jaar in België zou verblijven, (...)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.3.12. Verzoeker voert verder aan dat de verwerende partij stelt dat verzoeker zelf de oorzaak is van de situatie waarin hij zich bevindt, maar dat dit niet volstaat als reden om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen en het bovenstaande naast zich neer te leggen. Verzoeker stipt aan dat niet mag worden vergeten dat hij verschillende procedures heeft doorlopen waarbij de beslissing niet steeds binnen de redelijke termijn werd genomen. Verzoeker verwijst in dit verband naar de door hem doorlopen asielprocedure (2004-2009) en de aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe dat in 2009 hij een eerste machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, waarna hij gemachtigd werd tot een verblijf voor een periode van één jaar, maar omdat hij geen arbeidsvergunning verkreeg om redenen los van zijn wil werd zijn aanvraag uiteindelijk ongegrond bevonden. Verzoeker stipt aan dat hij inmiddels al acht jaar in België verbleef. Verzoeker werpt op dat de oorzaak van zijn situatie niet relevant is, maar het wel de situatie is waarin hij zich bevindt, die dient te worden beoordeeld.

De bestreden beslissing bevat onder meer volgende passage:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2006 met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Daargelaten de vraag of in deze passage moet worden gelezen dat de verwerende partij stelt dat verzoeker zelf de oorzaak is van de situatie waarin hij zich bevindt, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing over de situatie van verzoeker met onder meer zijn verblijf van 14 jaar in België onder meer ook het volgende wordt uiteengezet:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij inmiddels al 14 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak zou opgebouwd hebben, dat hij hier al zijn economische belangen zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier gewerkt zou hebben, dat hij hier opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij perfect tweetalig zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er geen twijfel zou kunnen bestaan over de integratie van betrokkene, dat hij ten zeerste werkwilbig zou zijn, dat hij een opleiding als steenzetter gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat hij ook nu reeds volledig in zou staan voor zijn eigen onderhoud, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een grote vrienden-en kennissenkring zou beschikken die een vurig pleidooi voor zijn verder verblijf zou

houden, dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen van 01.06.2004 tot 30.06.2005 voorlegt evenals een certificaat van 'individual setting seminar' op 11.08.2017, één werkbelofte en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Door middel van zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de concrete situatie waarin hij zich bevindt niet werd beoordeeld door de gemachtigde.

2.3.13. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld en vervolgens concludeert dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde de bal net mist door alle elementen afzonderlijk te gaan beoordelen en het geheel van de omstandigheden waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Vooreerst is de gemachtigde van de minister niet wettelijk gehouden om specifiek en afzonderlijk te motiveren over 'het geheel van de omstandigheden'. De formele motiveringsplicht houdt in dat de gemachtigde de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, opneemt in de motivering en dus kenbaar maakt, zodat verzoeker deze motieven kent en kan oordelen of het nuttig is om beroep aan te tekenen tegen een negatieve beslissing, *quod in casu*. Daarnaast legt de materiële motiveringsplicht de verwerende partij op dat de motieven die zij in de bestreden beslissing opneemt afdoende zijn, in die zin dat motieven inhoudelijk draagkrachtig zijn op een wijze die het *dictum* van de bestreden beslissing naar rede schraagt. De motiveringsplicht verplicht evenwel niet dat de verwerende partij een apart onderdeel van de motivering zou moeten wijden aan het geheel van de motieven of de aangevoerde elementen die besproken worden. Het gegeven dat de verwerende partij oordeelde over de elementen op zich en over de elementen in hun geheel, kan afdoende blijken uit de gewone lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker toont ook niet aan dat er elementen buiten beschouwing werden gelaten of dat er in deze zaak werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Waar verzoeker nog opwerpt dat de gemachtigde bij de individuele beoordeling een fout maakte en in dit verband verwijst naar wat hij eerder in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet, kan eveneens worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet. Verzoeker maakt geen individuele beoordelingsfouten in hoofde van de gemachtigde van de minister aannemelijk.

2.3.14. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde bepaalde argumenten niet behandelt omdat deze volgens hem behoren tot de gegrondheidsfase. Verzoeker voert aan dat argumenten zowel kunnen worden ingeroepen om de buitengewone omstandigheden te motiveren als om de gegrondheid van de aanvraag te ondersteunen. Verzoeker werpt op dat voor beide fasen dezelfde argumenten kunnen worden ingeroepen. Verzoeker laat gelden dat de wet hier geen onderscheid in maakt en dat de verwerende partij evenmin dit onderscheid kan maken.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij inmiddels al 14 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak zou opgebouwd hebben, dat hij hier al zijn economische belangen zou hebben, dat hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier gewerkt zou hebben, dat hij hier opleidingen gevolgd zou hebben, dat hij perfect tweetalig zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er geen twijfel zou kunnen bestaan over de integratie van betrokkene, dat hij ten zeerste werkwilleg zou zijn, dat hij een opleiding als steenzetter gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de overheid, dat hij ook nu reeds volledig in zou staan voor zijn eigen onderhoud, dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij over een grote vrienden-en kennissenkring zou beschikken die een vurig pleidooi voor zijn verder verblijf zou houden, dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen van 01.06.2004 tot 30.06.2005 voorlegt evenals een certificaat van 'individual setting seminar' op 11.08.2017, één werkbelofte en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Hoger werd al uiteengezet dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest van 9 december 2009, met nr. 198.769 dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Verzoeker toont niet aan dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

2.3.15. Verzoeker bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing dat hij via de Belgische ambassade in Rusland een aanvraag om machtiging tot verblijf zou kunnen indienen. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde in de beoordeling van de situatie van verzoeker voorbijgaat aan de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken. Verzoeker licht toe dat hij al 14 jaar in België verblijft en hij schetst zijn familiale situatie en werpt op dat hij in Armenië geen familie meer heeft op wie hij een beroep kan doen voor hulp. Daarnaast werpt verzoeker op dat hij nog nooit in Rusland is geweest. Verzoeker voert aan dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij zich naar een land begeeft waar hij nog nooit is geweest om daar, in plaats van in België een aanvraag in te dienen. Verzoeker voert verder aan dat het niet is omdat andere Armeniërs van wie hij de situatie niet kent via de Belgische ambassade of consulaire post wel in Rusland een dergelijke aanvraag indienen dat ook hij dit dient te doen. Verzoeker laat gelden dat de anderen er misschien al eerder zijn geweest en stipt aan dat zijn individuele situatie dient te worden beoordeeld. Ten slotte merkt verzoeker op dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag vanuit Rusland in te dienen omdat hij niet alleen een vlucht vanuit Armenië naar Rusland dient te betalen maar ook een verblijf in Rusland en dit gedurende maanden en maanden terwijl hij daartoe niet de financiële mogelijkheden heeft, hij in Rusland niemand en niets kent en zijn familie in België verblijft.

In de bestreden beslissing motiveerde de gemachtigde in dit verband als volgt:

“Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Rusland maar dat hij niet de nodige documenten heeft om naar Rusland te reizen en dat hij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Rusland volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rusland. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.”

Verzoeker laat het motief van de bestreden beslissing dat hij *“geen bewijzen voor(legt) dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”* en het aan hem toekomt *“om op zijn minst een begin van bewijs te leveren”* en dat *“(d)e loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Rusland (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* volledig onbesproken, dit motief houdt dan ook stand.

Waar verzoeker thans opwerpt dat het indienen van een machtigingsaanvraag in Rusland financieel voor hem niet mogelijk is, wordt erop gewezen dat verzoeker hierop niet heeft gewezen in zijn machtigingsaanvraag van 24 oktober 2018. Het komt de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn

aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over gegevens waarop verzoeker in zijn aanvraag niet had gewezen.

Verzoeker werpt op dat zijn familie in België verblijft, maar hij betwist niet dat *“(u)it het administratief dossier blijkt dat mijnheer samenwoont met zijn moeder (...) maar zijn moeder beschikt evenmin over een legaal verblijf in België waardoor betrokkene samen met zijn moeder kan terugkeren naar Armenië.”* Verzoeker voert aan dat ook zijn echtgenote in België verblijft, maar geeft hierbij geen verdere toelichtingen, zelfs geen naam. Verzoeker maakt op deze manier niet aannemelijk dat zijn echtgenote op legale wijze in het Rijk verblijft. Uit niets blijkt dat zij verzoeker niet zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst (en naar Rusland) om vandaaruit een machtigingsaanvraag in te dienen. Louter ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het de familie van verzoeker vrijstaat om hem, wanneer hij zich in het buitenland bevindt, financieel te ondersteunen. Daarenboven maakt verzoeker ook niet aannemelijk waarom het noodzakelijk zou zijn dat hij gedurende de ganse behandelingsperiode van zijn machtigingsaanvraag in Rusland dient te verblijven.

Verzoeker kan worden gevolgd dat zijn individuele situatie beoordeeld dient te worden en dat het niet is omdat andere Armeniërs een aanvraag bij de diplomatieke of consulaire post in Rusland kunnen indienen dat dit ook voor hem *per se* het geval is. Evenwel blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet dat de gemachtigde de elementen, waarop verzoeker in zijn aanvraag had gewezen in rekening heeft gebracht en verzoeker de motieven hierover niet betwist, zie hoger. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht.

2.3.16. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker meermaals naar een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die door hem “enkele jaren” geleden werd ingediend en hij thans nog geen kennis heeft van de beslissing die ingevolge deze aanvraag werd genomen. Verzoeker voert aan dat dit gegeven op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt en er anders over oordelen een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Verzoeker deelt niet exact mee wanneer hij de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend. Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel op 25 juli 2013 een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Op 29 november 2013 werd deze aanvraag evenwel onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 146 119. Hieruit volgt dat verzoeker wel degelijk kennis heeft van de beslissing van 29 november 2013 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en verzoeker op dit moment aldus geen machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende heeft. Het gegeven dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad impliceert op zich niet dat deze beslissing onwettig is. Integendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (*cf.* RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Door middel van zijn betoog toont verzoeker niet concreet aan dat hij naast zijn machtigingsaanvraag van 25 juli 2013 nog een andere aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in dit verband dan ook niet aangetoond.

2.3.17. Verzoeker stipt aan dat hij in 2009 ook al eens een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag werd uiteindelijk ongegrond bevonden op 29 februari 2012 omdat verzoeker geen arbeidsvergunning had voorgelegd. Verzoeker werpt dan ook op dat de verwerende partij al eerder buitengewone omstandigheden in zijn hoofd heeft aanvaard.

Het komt de vreemdeling toe om ten laatste op het moment waarop de verwerende partij beslist over zijn aanvraag aan te tonen dat het voor hem onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om van daar een aanvraag in te dienen. De verwerende partij dient elke aanvraag individueel te beoordelen. Het loutere gegeven dat een eerdere aanvraag ongegrond werd bevonden en niet onontvankelijk werd verklaard, staat er niet aan in de weg dat een latere aanvraag alsnog onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar twee arresten van de Raad van State, het eerste van 9 december 2009 dat de vernietiging inhoudt van de instructie, en het tweede van 5 oktober 2011 dat een verduidelijking inhoudt inzake de uitvoering die toen soms nog steeds aan de vernietigde instructie werd gegeven. De Raad van State oordeelt in dit arrest: *“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.*

Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden.”

De Raad herhaalt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat het in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen. Bijgevolg kan verzoeker niet met goed gevolg aanvoeren dat het feit dat indertijd buitengewone omstandigheden in zijn hoofde werden aanvaard, opnieuw in het kader van huidige aanvraag aanleiding moet geven tot het aanvaarden van buitengewone omstandigheden.

2.3.18. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Een kennelijke appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.19. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.20. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

2.3.21. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET